

Az elefánt és a mókus (afrikai népmese)

Beköszöntött az esős évszak. Annyira zuhogott az eső, hogy a folyók kiöntöttek; a víz napról napra tovább emelkedett. Az áradás elől még az elefántnak is menekülnie kellett. Futtában egy gázlóhoz ért, ahol átlábolhatott a magasabb fekvésű túlsó partra. Amikor a gázló egyik sziklájára akart lépni, egy rémült, ágba kapaszkodó mókust pillantott meg a sebes áradatban.

– Ments meg, ments meg, elefánt! – rimánkodott az.

Az elefánt odanyújtotta ormányát, és kiemelte a vízből a mókust. A kis állat örömeiben sírva köszönte meg, azután felkapaszkodott az elefánt hátára, s megfogadta, hogy soha nem hagyja el nagy segítőtársát.

Az elefánt, hátán a mókussal, szerencsésen átgázolt a túlsó partra.

Eleinte volt élelmük bőven, banán, manióka¹ és mindenféle egyéb gyümölcs.

A víz azonban tovább emelkedett, és újból menekülniük kellett. Végül egy magasabb, kavicsos területre értek.

Megéheztek. De itt se manióka, se banán nem termett, amit az elefánt az ormányával leszedhetett volna, de még fű sem nőtt. Semmi ennivalót nem talált. Lefeküdt szomorúan egy roppant magas fa tövébe. Akkor a mókus lemászott a hátáról és felkapaszkodott a roppant magas fára. Egyszer csak potyogni kezdett az elefánt köré a sok gyümölcs, hogy csak úgy rengett a föld. Mire az elefánt felébredt, mindenütt gyümölcs volt körülötte, annyit ehetett, amennyi belefért, s még maradt is belőle. Akkor a mókus lemászott a fáról.

– Látod, elefánt, te megmentetted az életemet, én pedig a tiédet.

– Most látom, hogy mit ér a jótett! – válaszolt az elefánt.

Amíg az áradás tartott, a mókus mindennap felmászott a roppant magas fára, és elegendő gyümölcsöt rázott le elefánt-barátjának.

¹A manióka egy olyan cserjeféle, melynek gumós gyökerét meg lehet enni.